

LENA HILLS

SERIA
PĂCATUL CAPITAL

KYLE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

LUNA AUGUST

The Tea's Throne

KYLE

Mă privesc pentru ultima oară în oglinda de pe ușa dulapului și nu îmi vine să cred cât de mult m-am schimbat față de anul precedent. Noi fire mici și aspre de barbă îmi străpung pielea pomeților, iar oasele feței îmi devin din ce în ce mai conturate. Poate că în sfârșit nu voi mai fi luat în batjocură pentru că nu inspir deloc masculinitate.

Îmi arunc rucsacul pe umăr, apoi mă rotesc pe călcâie și ies în grabă din cameră, aranjându-mi puloverul mai bine pe mine în timp ce cobor scările.

— Să nu zăbovești mult după ce se termină școala, mă anunță Giovanna.

Femeia aceasta, care se presupune că ar trebui să-mi fie mamă vitregă, trebuie să dispară din peisaj cât mai curând posibil. Aleg s-o tratez cu indiferență, după care apuc un măr din coșul cu fructe și părăsesc casa, entuziasmat că voi fi la un nou liceu și voi scăpa de foștii mei colegi. Este ultimul an și trebuie să îl fac să conteze.

Scot cheile scuterului și mă așez pe șaua acestuia, după care rotesc cheia în contact și zâmbesc când motorul vibrează subtil sub mine. Cred că acest *Vespa Primavera*

150 a fost cel mai tare cadou pe care l-am primit vreodată și, chiar dacă nu se compară cu modelele *Kawasaki* sau *Yamaha* pe care le conduc toți băieții, eu mă mulțumesc cu acesta. Este compact, destul de puternic și extrem de arătos, având în vedere că îi lustruiesc vopseaua turcoaz o dată la două zile.

Pornesc spre East High School și buzele mi se curbează într-un zâmbet sincer atunci când bătaia vântului, alături de o mireasmă florală îmbătătoare, îmi învăluie simțurile olfactive. Chiar dacă am detestat mereu căldura, această perioadă de tranziție dintre vară și toamnă este preferata mea. Temperatura nu este nici prea ridicată, nici prea scăzută. E perfectă pentru orice activitate pe care aș dori să o practic.

Virez atent spre dreapta, apoi spre stânga pentru a intra pe strada liceului, iar de îndată ce zăresc terenul gigantic de atletism, constat că am ajuns. Intru în parcarea liceului și gura mi se deschide de uimire în momentul în care observ cât de grandios este. E într-adevăr o construcție prezentabilă.

Opresc scuterul și îmi îndes cheile în buzunar, după care îmi ridic mânecile puloverului pe antebrațe și inspir aer adânc în piept. Mă analizez scurt din cap până în picioare și mă hotărâsc într-un final să mă îndrept spre intrarea decorată cu baloane de culoare roșie și vișiniu închis. Mă amestec cu ușurință prin mulțimea de elevi, iar de îndată ce pășesc dincolo de prag, rămân total surprins de arhitectura modernă a interiorului. Dulapurile de un alb imaculat, alături de podeaua ce imită o marmură de înaltă calitate, nu se compară nici măcar o secundă cu dulapurile ruginite și podeaua veche ale celuilalt liceu. Sunt plăcut surprins.

Fără să mă pierd prea mult în gândurile mele analitice, urmez elevii care par deja să știe exact unde trebuie să ajungem, iar în momentul în care ieșim din liceu, ne aflăm chiar lângă terenul de atletism care mi-a atras atenția încă de la început.

— Mișcă-te odată!

Sunt îmbrâncit cu putere de un umăr rigid, însă nu apuc să spun nimic, căci tipul mi-o ia înainte și îl văd cum încearcă să găsească pe cineva. Se pare că, oriunde voi merge, voi da peste oameni neciopliți.

Încep să cred că sunt un magnet pentru persoanele fără bun-simț.

Pășim cu toții pe iarba moale a terenului de atletism, în mijlocul căruia sunt adunați câțiva profesori și, bineînțeles, directorul principal al liceului. Cu un zâmbet radiant pe față, lovește de două ori microfonul cu degetele și rostește răspicat:

— Bine ați venit în noul an școlar!

Da, vă mulțumim, domnule chelios! murmur în gândul meu, timp în care îmi înfășor degetele pe după baretele rucsacului. M-am plictisit să aud mereu aceleași discursuri plictisitoare de la fiecare început de an, așa că aleg să mă detașez complet de realitate și să analizez împrejurimile — sau, mă rog, ce reușesc să văd printre cele câteva sute de capete. Am schimbat aproximativ cinci școli până la momentul actual, așa că nu mi-e deloc teamă să o iau din nou și din nou de la capăt.

Dar anul acesta nu se va mai sfârși ca cei precedenți. *Anul acesta trebuie să fie memorabil.*

După aproximativ o oră în care am încercat din răspuțeri să ascult cuvintele domnului director, înșfac din mâna unei femei trecute de vârsta a doua foaia cu orarul și sălile aferente fiecărei materii. Îi mulțumesc respectuos, după care îmi îndrept pașii spre locul indicat pe foaie, unde se presupune că ar trebui să îmi găsesc dulapul.

— Drace, murmur ca pentru mine după ce zăbovesc mai mult de cinci minute în căutarea numelui meu, iar în momentul când îl găsesc inscripționat pe una dintre uși, zâmbesc mulțumit.

Deci, aici va trebui să îmi las lucrurile atunci când o să mă plimb dintr-o clasă în alta, constat în sinea mea, în timp ce privirea începe să mi se plimbe de jur-împrejur. Mă încrunt brusc în momentul în care văd numele de pe dulapul vecin. Salome Jones. Poftim? Nu pot să cred că sunt la aceeași școală cu Salome.

— Kyle?

Bingo. Exact lupul despre care vorbeam cu propria mea conștiință.

Mă rotesc pe călcâie astfel încât să fiu cu fața spre vocea pe care deja o cunosc prea bine, iar în momentul în care privirile ni se întâlnesc, brațele ni se deschid și ne îmbrățișăm mai strâns ca niciodată.

— În sfârșit o față cunoscută, murmur aproape de urechea sa, iar ea începe să râdă și îmi zâmbeste larg imediat ce se îndepărtează de mine.

— Te-ai mutat aici?

— Da, încuviințez și îmi îndes palmele în buzunare.

O analizez cu atenție și zâmbesc când observ cât de multă fericire emană prin fiecare por. Tunsoarea până la umeri îi face părul să se încrețească, iar buclele mari și lejere care i se odihnesc acum pe puloverul negru îi încadrează la perfecție fața ovală. Mi-a fost dor de ea. După ce tabăra s-a încheiat acum o lună, nu am mai văzut-o deloc, însă sunt sigur că de acum încolo ne vom vedea foarte des.

— Dă-mi orarul tău, îmi cere, iar eu îi dau fișa.

O văd cum studiază atentă atât orarul meu, cât și al său, după care buzele i se curbează într-un zâmbet larg și rostește entuziasmată:

— O să fim împreună la psihologie, literatură, istorie și biologie.

Iau fișa cu orarul dintre degetele sale și nu pot decât să așez un surâs liniștit pe chip. Nu m-aș fi așteptat să cunosc pe cineva în acest liceu, cu atât mai mult pe Salome. Probabil că, dacă în timpul taberei nu ar fi fost atât de

discretă cu informațiile personale, așa fi aflat și eu la ce liceu învață ea, dar niciodată nu este prea târziu. Iar acum, este chiar colega mea din anul terminal.

— Mă bucur tare mult să te văd aici și să știu că o să fim colegi, chițăie și văd cum se balansează de pe un picior pe altul.

— Abia aștept să ne distrăm împreună în acest ultim an de liceu.

Își strânge buzele într-o linie dreaptă și îmi dau seama că ea n-o să se distreze, iar motivul este că admiterea la medicină îi va devora mai mult timp decât își imaginează. Măcar acest lucru îl știu sigur. Visul cel mai mare al lui Salome este să intre la Universitatea Washington, pentru că are cel mai bun program de neuroștiință. Îmi amintesc perfect ziua în care mi-a spus.

Iar în timp ce ea va deveni un neurocercetător cunoscut sau poate un neurochirurg, eu probabil că îmi voi diseca fiecare neuron în parte, în încercarea de a reuși să îmi repar pacienții. Nu știu dacă voi ajunge psihologul pe care mi-l imaginez, dar e cert faptul că voi lupta să o fac. Va fi lucrul care mă va ajuta să fiu mândru de propria mea persoană — măcar o dată în viață.

— Ce spui dacă mergem să bem un ceai la ceainăria *The Tea's Throne*?

— *The Tea's Throne*? repet după ea.

Clatină aprobator din cap și mă fixează cu privirea.

— Da, este chiar lângă liceul nostru. Toți își petrec timpul acolo, însă eu nu am găsit o persoană potrivită cu care să pot merge, explică serioasă.

— Deci eu sunt persoana aceea potrivită cu care îți poți pierde timpul la ceai? pufnesc în răs, iar Salome mă îmbrânțește prietenește în umăr.

— Dacă nu îți dorești să vii, să știi că nu mă supăr.

După modul în care își strânge buzele, îmi dau seama că își dorește să merg cu ea, așa că o s-o fac. Până la urmă,

nu mi-ar strica o conversație drăguță cu Salome. Aș putea să o mai chestionez despre Kenan și despre situația lui, pentru că nu am mai auzit absolut nimic de la *acel* incident.

— Bine, hai să mergem, cedez într-un final.

Salome chițăie fericită și văd cum își îndeasă foaia cu orarul în rucsac. Și-l aruncă apoi peste umăr, după care începe să meargă spre ieșirea din liceu. Oftez profund, timp în care îmi trag puloverul în jos pe șaolduri, astfel încât să ascund cureaua veche pe care o port. De fapt, nici măcar nu știu de ce încerc să o ascund, pentru că este preferata mea, iar dacă eu o ador, atunci nimeni nu are vreun drept să comenteze.

De ce continui la nesfârșit să mă cert cu mine însumi?

Rectific. De ce continui să vorbesc cu mine însumi de parcă eu aș fi singura persoană cu care sunt în stare să discut?

Pentru că ești singura persoană.

Încetează!

Îmi clatin capul și scap un chicot subtil printre buze, pe care, spre norocul meu, Salome nu îl aude. Ieșim din liceu într-un final, după care ea se oprește în loc pentru a mă aștepta. De îndată ce ajung în dreptul său, își ridică mâna în aer și îmi indică un loc de peste drum, iar în momentul în care îmi ridic privirea, observ sigla luminoasă a ceainăriei *The Tea's Throne*. Literele sunt scrise de mână și sunt formate din benzi de leduri de diferite culori, așa că sunt sigur că pe timp de noapte arată minunat.

— Vino!

O urmez pe Salome și intrăm grăbiți pe ușa ceainăriei. Privesc fiecare detaliu decorativ și nu pot să nu admit faptul că iubesc cromatica acestui loc. Totul are la bază culori închise, diferite nuanțe de maroniu și burgund, iar mobilierul oferă locului o tentă de învechit. Mă simt de parcă am pășit exact în castelul arămiu al toamnei. Cred

că voi frecventa *The Tea's Throne* mai mult decât mi-am imaginat.

Ne așezăm la una dintre mesele de lângă perete, iar după ce îmi pun rucsacul lângă mine, privesc confuz spre numeroasele săbii și topoare atârinate în cuie pe pereți. Nu știu cine este proprietarul acestei ceainării, dar cred are câteva probleme pe care ar trebui să le rezolve.

— Poftim, mă atenționează Salome atunci când îmi împinge meniul în față.

Îl apuc între degete și privesc atent peste sortimentele numeroase de ceai prezentate pe foile maronii. *King's Peach. Blue Hortensia. The Black Gate. Lilac Throne.* Aș vrea să stau să mă gândesc cine Dumnezeu a ales asemenea denumiri pentru niște simple ceaiuri, însă renunț la această idee și îmi las sprâncenele să se unească într-o încruntătură.

— Vrei să-mi spui că, dacă o să comand un *Blue Hortensia*, o să primesc un ceai albastru? murmur și mă aplec ușor peste masă pentru a fi mai aproape de Salome.

Lasă să îi scape printre buze un chicot jucăuș, după care își așază ambele palme în jurul gurii și șoptește amuzată:

— Deținătorul ceainăriei este fan *Game Of Thrones*, așa că întreaga ceainărie are o tematică medievală, după câte poți observa.

Scap un sunet vag printre buze, semn că am înțeles, după care îmi clatin ușor capul și îmi las atenția să cadă din nou asupra meniului. Nici măcar nu am habar ce ar trebui să comand, însă *Lilac Throne* îmi face insistent cu ochiul.

Pierdut fiind în gândurile mele profunde despre alegerea potrivită a unui sortiment de ceai, îmi ridic privirea atunci când chelnerul se proptește lângă masa noastră, iar în momentul în care facem contact vizual, simt cum mușchii încep să îmi devină din ce în ce mai tensionați.

— Ia te uită! Două fețe pe care le cunosc prea bine, rostește plin de el, în timp ce învârte pe degetul arătător un desfăcător de sticle.

Roy Harth.

Cred că nu mai doresc niciun ceai. Un simplu salut și aș fi mai mult decât fericit să plec din această ceainărie. Știam că nu e o idee bună să o ascult pe Salome.

Kyle e un snob

ROY

Să îl văd pe adormitul acesta în ceainăria la care m-am angajat ar fi fost ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit în acest moment. Ochii ăia mari și lipsiți de expresivitate, alături de părul blond și mult prea decolorat de la soare sunt un adevărat chin pentru privirea mea. Dar pentru că sunt plătit să servesc chiar și progeniturile de acest gen, o să încerc să îmi reprim orice sentiment care mă încearcă și să îmi fac treaba.

— Cum ți-a fost săptămâna aici? mă întrebă Salome curioasă.

N-am de gând să îi spun că urăsc să lucrez într-un loc unde mă întâlnesc cu absolut toți foștii mei colegi. Sau că urăsc să servesc oameni pe care îi detest — precum Kyle.

— Lasă-mă pe mine. Spuneți-mi ce ați mai făcut voi, i-o tai, lăsându-i astfel întrebarea în aer.

— Nimic destul de interesant despre care să vorbim, răspunde Salome într-un final.

Pot să văd în privirea sa că încearcă să mă întrebe despre Kenan și despre cum se simte, dar i-am promis că n-o să-i spun nimic brunetei. I-am oferit cheile de la casa mea de vacanță și se află acolo încă de când s-a încheiat tabăra și, chiar dacă sunt prietenul lui cel mai bun, am înțeles că are nevoie de spațiu pentru a-și face ordine în gânduri. Iar tot ceea ce Salome ar putea face în aceste momente ar fi să îi dea și mai multe gânduri de care nu are nevoie.

— Ce doriți să consumați? întreb cu un rânjel ștregăresc pe chip.

— Eu vreau un ceai de piersici, răspunde Salome aproape instantaneu.

Kyle continuă să tacă, fără să schițeze măcar vreo expresie facială care să îi demaște iureșul de emoții ce îl încearcă în acest moment. Și nu știu de ce, dar găsesc această tăcere satisfăcătoare — mult prea satisfăcătoare. De parcă sunt conștient că se comportă atât de bizar numai din cauza mea. Și îmi place.

— Știți, eu mi-am amintit că trebuie să ajung acasă, rostește într-un final și se ridică brusc de la masă.

Aproape că se lovește de pieptul meu, însă face o eschivă subtilă și reușește să mă ocolească. Îl privesc cu coada ochiului și văd cum își strânge breteaua rucsacului în palmă.

— Ne mai vedem, spune înainte să o ia la pas spre ieșirea din cainărie.

Ridic din umeri nepăsător, după care îmi întorc privirea spre Salome și văd cum mă scrutează iritată. Îmi strâng buzele și îmi dau ochii peste cap, știind deja ce va urma.

— Chiar nu poți să te abții măcar o secundă?

— Nu am făcut absolut nimic, protestez serios.

— Îmi amintesc prea bine de faptul că îl luai mereu peste picior în tabără, adaugă și mă simt nevoit să mă așez în locul unde a stat Kyle acum câteva momente.

Pufnesc nervos și nu îmi permit să răbufnesc, din simplul fapt că Salome este cea care i-a furat inima prietenului meu cel mai bun.

Îmi proptesc coatele de marginea mesei și îmi întrepătrund degetele, după care îmi ridic privirea spre bruneta din fața mea și o văd cum plimbă dintr-o mână în alta un plic de zahăr brun.

— De data asta nu i-am făcut absolut nimic. Dacă el se simte amenințat de prezența mea, atunci n-ar trebui să mai vină pe aici, spun într-un final și mă ridic brusc în picioare.

— Cere-ți scuze, mă îndeamnă, iar eu pufnesc instantaneu într-un râs colorat.

— Dacă vrei să comanzi ceva, spune-mi, dar dacă vrei să-mi ții morală despre cum ar trebui să-ți menajez prietenul homosexual, atunci nu am timp de așa ceva, i-o tai și mă îndepărtez nepăsător de ea.

Nici măcar nu am starea necesară să-i las dreptul la răspuns, așa că trec repede în spatele tejghelei din lemn a barului, iar după ce intru în depozit, pufnesc obosit și privesc atent spre ceasul de pe peretele din fața mea. Acesta indică faptul că mai sunt doar două ore până când programul pe ziua de astăzi se va termina. Ce ușurare! Mă răsucesc pe călcâie și apuc cârpa albastră de pe tejghea, apoi oftez profund și merg spre mesele de lângă geam. Încep să le lustruiesc, timp în care ochii mei se lipesc grăbiți de scuterul turcoaz care trece încet pe stradă. Bineînțeles. Dorește să urle din toți rărunchii că e atras de bărbați.

Nici măcar nu înțeleg cum suportă să fie luat mereu peste picior de toți cei din jurul său, doar din simplul fapt că nu inspiră deloc masculinitate.

Eu n-aș suporta. Iar dacă aș fi în locul lui, aș încerca să-mi ascund orientarea cât de mult posibil. *Mi-ar fi pur și simplu rușine.*

— Ne vedem mâine, bolborosesc spre Elvin înainte să ocolesc tejgheaua barului și să ies din ceainărie.

Habar n-am dacă mi-a răspuns ceva, dar nici nu-mi pasă.

Vântul răcoros care mi se izbește de pielea uscată a feței mă determină să afișez un zâmbet vag pe chip. Iubesc această perioadă de tranziție. Și partea cea mai interesantă

este că nu trebuie să îmi fac griji că îmi va fi prea cald sau prea frig — voi fi sigur că îmi va fi bine.

Scot cheile mașinii din buzunar și deschid repede portiera, după care mă așez meticolos pe scaunul șoferului și rotesc cheia în contact. Motorul vibrează nervos sub mine, iar eu nu pot să nu așez un rânjet ștrengăresc. *Audiul RS6* pe care l-am achiziționat acum aproximativ un an continuă să mă uimească de fiecare dată când îi strâng volanul în palme. Visasem de când eram un puști să conduc o bestie pe roți și acum se pare că visul meu a devenit realitate. Dar nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără bursa mea sportivă și fără eforturile pe care tata le-a făcut. A petrecut ore în șir în departamentul de silvicultură, iar eu am încercat pe cât posibil să îl fac mândru de mine.

Poate că nu sunt fiul perfect și poate că notele pe care le am nu sunt absolut cele mai mari, dar cu siguranță performanța pe care am atins-o în fotbalul american l-a făcut să fie mândru de mine. Dar și faptul că am încercat mereu să-mi câștig singur banii a reprezentat pentru tata un motiv pentru care să lupte și mai mult pentru mine.

Până la urmă, ne avem unul pe altul, dar și pe bunicul, însă cu el obișnuim să ne întâlnim o dată pe lună, atunci când gătește clasică sa tocăniță de vită cu gnocchi.

Fără să realizez, ajung deja în fața casei și parchez mașina pe trotuar. Scot cheile din contact și ies din aceasta, după care închid portiera în urma mea și mă grăbesc spre intrare. Înainte să apăs pe clanța ușii, aceasta se deschide și chipul obosit al tatei se ivește în fața mea. Ochii săi negri sunt acum mult mai adânciți în arcadă și pot să observ că ceva s-a întâmplat.

— Cum a fost ziua ta de lucru la ceainărie? mă întrebă curios după ce închide ușa.

— Tematica *Game of Thrones* e singura care mă impresionează, pufnesc vizibil amuzat.

— Toată America, spune și își drege glasul, de fapt, întreg globul e înnebunit după producția asta, adaugă apoi.

— Într-adevăr. Este unul dintre cele mai bune seriale, constat și mă așez pe unul dintre scaunele din jurul mesei din bucătărie.

Privesc istovit spre blatul lăcuit și observ câteva felii de pâine prăjite în ou. Tata încearcă din răsuputeri să gătească și, chiar dacă uneori îmbrățișez vasul WC-ului, inima nu mă lasă să îi spun că mâncarea sa este dezgustătoare. Îi apreciez eforturile mai mult decât orice altceva, pentru simplul fapt că reușește să îi țină locul mamei mai bine decât ar fi putut s-o facă ea însăși.

— *Brusture*, trebuie să discutăm ceva serios, rostește el hotărât.

Chicotesc când aud cum mă numește și știu că este pe cale să înceapă o discuție serioasă. Niciodată nu mă numește *brusture* fără să aibă vreun motiv. Mereu a fost așa, încă de când mama a murit.

— Costurile pentru tratamentul mamei tale au devenit acum datorii, șoptește cu tristețe.

Îmi umezesc buzele și îl privesc total pierdut. Cancerul pulmonar care s-a hotărât să îmi disece mama acum cinci ani se răsfrânge acum asupra noastră pentru că nu i-a fost de ajuns să o distrugă pe ea, ci dorește să ne distrugă și pe noi după moartea ei. Mi-e teamă să mai pun vreo întrebare, dar trebuie s-o fac. Trebuie să fiu adultul de care tata are nevoie, chiar dacă în preajma celor din breasla mea, nu aș putea fi numit responsabil nici în ruptul capului. Nimeni nu trebuie să știe ce se petrece în viața mea. Pur și simplu. Nimeni.

— Cât însumează datoriile? întreb temător.

— O sută zece mii de dolari, rostește tata și simt cum glasul i se frânge la fiecare silabă.

Înghit în sec la auzul vorbelor și degetele își croiesc involuntar drum spre cărlionții mei. Îi strâng cu putere și

pufnesc profund printre buze. Mă simt neajutorat, exact ca tata.

— Trebuie să ne îngăduie încă puțin timp, tată. Nu avem cum să scoatem o sumă ca aceasta.

— Doamna McKoy m-a anunțat foarte clar că în fiecare an costul tratamentelor va crește și mai tare, iar eu i-am promis de fiecare dată că voi plăti. Dar chiar și când suma era de doar cincizeci de mii de dolari, mi-a fost imposibil să plătesc.

Disperarea pe care i-o citesc în glas e dincolo de limite, iar eu nu știu cum aș putea să îl sprijin. Din cei patru sute de dolari pe care îi primesc la ceainărie, nu pot să îl ajut cu nimic. Nu reprezintă nici măcar o zecime din suma pe care o datorăm Institutului de Medicină.

— Costurile au crescut atât de mult în ultimii cinci ani?

Încuviințează total pierdut.

Trebuie să găsec o soluție. Dar chiar și de ar fi să îmi scot creierul și să scotocesc prin acesta un răspuns, nu l-aș putea găsi. O sută zece mii de dolari. Bani aceștia i-aș putea avea doar dacă aș sparge o bancă — sau dacă mi-aș vinde o bucățică din ficat pe piața neagră a traficului de organe. Dar ultima variantă este total exclusă.

— Tată, o vom rezolva. Spune-i doamnei McKoy că îi vom da treizeci de mii de dolari săptămâna viitoare. Spune-i să ne îngăduie măcar puțin timp, îi spun brusc, iar ochii săi se ridică instantaneu spre mine.

— De unde să avem treizeci de mii până săptămâna viitoare?

— Sun-o și spune-i. Ne vedem diseară.

Și cu asta, mă ridic brusc de pe scaun și ies grăbit din casă. Apuc din buzunar cheile mașinii și mă trântesc pe scaunul șoferului, demarând apoi în viteză. O să regret. Dar o să regret și mai tare dacă nu o voi face. Pentru tata aș face orice.

- Puștiule, ești sigur?
- Da, domnule. Sunt sigur.

Domnul Hughes oftează și strânge cheia mașinii în palmă, după care scoate din borseta sa de piele niște cecuri albe, cu inscripția companiei sale pe ele. Bărbatul cărunt din fața mea este un colecționar înrăit de mașini, iar un RS6 ca al meu este într-adevăr ceva ce și-a dorit mereu. Și întotdeauna mi-a dat de înțeles acest lucru, deoarece atunci când mă întâlnea, de fiecare dată mă întreba cât vreau să îmi ofere pentru mașină. Iar acum, se pare că îi îndeplinesc visul.

— Ne întâlnim mâine pentru a face contractul de vânzare-cumpărare, bine? Acum trebuie să fiu în alt loc, spune și îmi oferă cecul.

Încuviințez cuminte și strâng ușor hârtia între degete. Părăsesc grăbit biroul domnului Hughes, iar în momentul în care ies din clădirea companiei sale, ridic cecul și ochii mi se măresc instantaneu când văd suma scrisă pe acesta. În loc de treizeci de mii de dolari, mi-a oferit cincizeci de mii. Privesc atent în jurul meu și încerc să îmi stăpânesc din răspuțeri emoțiile, însă mi-e greu. Mi-e mult prea greu să o fac.

Cu pași mari și sălțați, plin de entuziasm, ocolesc perimetrul companiei domnului Hughes și mă îndrept grăbit spre casă. Având în vedere că toamna începe să se instaleze deja, cerul cenușiu s-a întunecat și mai tare, acum că ceasul indică ora opt seara. Tata nici măcar nu știe că sunt pe cale să îi aduc aproximativ jumătate din suma pe care o datorăm Institutului Medical.

Îmi îndes palmele în buzunarele jachetei de piele și grăbesc pașii, luând-o apoi pe o stradă lăturalnică și neiluminată. Știu că o să ies exact în dreptul clubului pentru homosexuali, dar este cea mai scurtă cale de a ajunge cât

mai repede acasă. Zidurile întunecate și cele câteva sunete de atac ale pisicilor mă determină să mă mișc în mod alert, deoarece amintirile încep să mă năpădească impetuoase. Nu vreau să îmi mai amintesc niciodată de *acel* moment. Niciodată.

Câteva cuvinte aruncate cu duritate îmi atrag atenția și îmi întorc privirea spre dreapta mea, iar pașii mi se opresc instantaneu atunci când observ două siluete sprijinite de zidul de după containerul de deșeuri. Mijesc ochii și mă încrunt în momentul în care observ difuz tremurul unui trup mic.

— Cine-i acolo? urlu plin de iritare.

Una dintre siluete se îndepărtează grăbită, iar eu mă apropiu cu pași repezi de cea rămasă lipită de zidul rece de cărămidă. De îndată ce lumina vagă îi conturează și mai bine chipul, realizez că persoana care stă acum în fața mea este Kyle.

— Ești în regulă?

— E o întrebare pusă din bun-simț la care trebuie să-ți răspund sau e o întrebare pusă în batjocură?

Îmi dau ochii peste cap și îmi îndes palmele în buzunarele blugilor. Era pe cale s-o pățească dacă nu se întâmpla să fiu aici, iar el își păstrează aerul de superioritate. Îmi mențin părerea din tabără. Kyle e un snob.

— Nu-i nevoie să pun întrebări în batjocură unei adevărate glume umblătoare, pufnesc și îl ocolesc nervos.

Poate că nu ar trebui să fiu atât de dur cu el. Dar mă irită faptul că viața sa e atât de frumoasă, iar el nu pare să se bucure de toate privilegiile de care dispune. În timp ce eu mi-aș vinde și sufletul pentru a-l ajuta pe tata, el pierde vremea prin cluburi de homosexuali și se plânge de cât de dezaxată e familia sa.

Să-l ia dracu. De fapt, să-i ia dracu. Pe toți.